

[Fødem.]

fentliges retsforfølgning. Begrundelsen er tyndbenet, nemlig at en sådan regel ikke egner sig „ved inddrivelse af skatter og afgifter, der forfalder periodisk flere gange om året“. Hvis det er hensynet til debitor, der motiverer denne regel, må det da være ligegyldigt, hvor ofte disse ydelser forfalder. Er en udlægsforretning forgæves den 15. januar, er der ingen fornuft i, at pantefogden kan komme igen den 15. februar eller den 15. april, mens den private kreditor skal vente til næste års 15. januar.

Noget helt nyt er reglen om, at man ikke må fjerne udlagt gods fra skyldnerens besiddelse, hvis han overholder en af fogden fastsat afdragsordning. I praksis har man hidtil altid givet skyldneren denne chance, uden at der har stået noget herom i loven. Dette må vist siges at være både i kreditors og i debtors interesse, da bortsalg af løsøre ved tvangsauktion ofte, og især i mindre retskredse, er omkostningskrævende og skuffende med hensyn til resultatet.

Men atter her stikker hestehoven frem. Denne regel skal ikke gælde for pante- og toldfogders virksomhed, for vedkommende myndighed har normalt, inden sagen sendes til inddrivelse, taget stilling til, om henstand bør ydes. Der bør derfor i almindelighed ikke ydes yderligere henstand, hedder det. Argumentet er ikke blot usømmeligt i sin forskelsbehandling af offentlige og private krav. Det hviler også på en misforstået opfattelse af det faktiske. Pante- og toldfogder giver ikke henstand, før de foretager udpantning. Tværtimod, de braser lige på, uden varsel, uden frister og uden tilsigelse til fogedforretningen. De kommer selv.

Politifremstillinger vil man også til livs, selv om erfaringen viser, at de over for et vist klientel af debitorer er en uundgåelig foranstaltning, hvis man skal fremtvinge et nødvendigt møde i fogedretten. Fogden skal selv kunne skønne over, om der er chance for at opnå dækning hos debitor, før han beslutter politifremstilling, hedder det i forslaget. Hvordan skal han kunne udøve et skøn, når han ikke kender debitor? Og hvis han kender ham, vil det jo bero på reglen om, at en forgæves forretning danner tidsmæssig spærrezone i 6 eller 12 måneder, om debitor overhovedet skal tilsiges.

Igen her skal det offentlige have et for-

spring. Hvis det med henblik på indeholdelse i løn er nødvendigt at få nærmere besked om en skyldners arbejdsgiver, må skyldneren godt fremstilles ved politiets foranstaltning.

Det sidste, jeg i denne sammenhæng vil nævne, er en ny regel om, at skyldneren altid skal underrettes forud for en fogedforretning om dennes tidspunkt. Da det er en bitter erfaring, at skyldnere trods strafansvaret for falsk forklaring lyver i fogedretterne, som hest kan rende, ville det være naivt at tro, at en sådan ny regel ikke også vil tilskynde adskillige til at skaffe de bedste udlægsobjekter såsom biler, knallerter, fjernsyn osv. af vejen, inden en udgående fogedforretning efter behørigt varsel gennemføres. Forslaget er derfor et bevidst eller ubevidst forsøg på at gøre det sværere at trænge igennem over for den modvillige skyldner.

Min kritik af nogle af enkelthederne i lovforslaget er foruden svækkelsen i effektiviteten også gået på forskelsbehandlingen mellem offentlige og private krav. Jeg synes, det er en forkert tendens, der ikke stemmer med grundtrækkene i dansk retspleje eller den almindelige opfattelse mand og mand imellem. Det er svært at forstå, at købmandens krav på at få sin regning betalt ikke i enhver henseende kan konkurrere på lige fod med pantefogdens krav på skatter og afgifter til det offentlige.

Vi har tidligere kendt til sådanne forskelligheder. Skatteprivilegiet i den gamle konkurslov er nok det bedste eksempel at nævne. Det ophævede vi i 1969, og der var almindelig enighed om, at det var en retfærdighedshandling over for de private fordringshavere. Lad os derfor ved den lovgivning, vi nu står over for, holde os fri af nye forskelligheder. Det vil være et skridt tilbage.

Det sidste i lovforslaget er det nye indhold i retsplejelovens § 115, ny vin på en gammel flaske. Vi skal have lokalnavn i stedet for de hidtil kendte politiråd — eller man skulle måske snarere sige de hidtil ukendte politiråd — og vi skal have særlige beføjelser for disse navn til at undersøge klager over politiets virksomhed. Fra det radikale venstres side vil vi gerne tilkendegive en positiv indstilling. Der er et utvivlsomt behov for en nær kontakt mellem poli-